

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **JUDr. I. D.**,
sídlem D. 36, Ž.

zastoupené doc. JUDr. Milanem Kindlem, CSc., advokátem,
sídlem Blatenská 3218/83, Chomutov

proti

žalované: **Notářská komora České republiky**
sídlem Apolinářská 442/12, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu Notářské komory České republiky ze dne 9. 11. 2015, čj. KK 6/2012 - 973

takto:

- I.** Rozhodnutí odvolacího kárného senátu Notářské komory České republiky ze dne 9. 11. 2015, čj. KK 6/2012 - 973, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně doc. JUDr. Milana Kindla, CSc., advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu Notářské komory České republiky (dále též „**odvolací kárný senát**“) ze dne 9. 11. 2015, čj. KK 6/2012 - 973 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo rozhodnuto o odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobkyně proti rozhodnutí kárného senátu Notářské komory České republiky (dále též „**kárný senát**“) ze dne 8. 1. 2013, čj. KK 6/2012 - 959 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím kárný senát Notářské komory České republiky (dále též „**žalovaná**“ či „**Komora**“) rozhodl, že se žalobkyně dopustila kárného provinění tím, že
 - (i.) závažně a opakovaně porušila své povinnosti stanovené zákonem č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**notářský řád**“), předpisem Komory – kancelářským řádem a usnesením orgánu notářské samosprávy, a to ustanovení § 52 notářského řádu ve spojení s ustanovením § 41 odst. 1, 2, § 43 odst. 1, § 44, § 45 kancelářského řádu včetně přílohy č. 3 kancelářského řádu a § 15 a § 22 kancelářského řádu, tím, že v případech popsanych ve výroku rozhodnutí nevedla rejstřík N – NZ pro rok 2010, 2011 a 2012 v souladu s kancelářským řádem (bod A výroku I.),
 - (ii.) závažně a opětovně porušila své povinnosti stanovené notářským řádem a dalšími zvláštními právními předpisy, předpisem Komory – kancelářským řádem a usnesením prezidia Komory, a to § 52, § 85, § 86, § 87, § 88 notářského řádu ve spojení s § 33 a § 35 kancelářského řádu tím, že prováděla notářské úschovy peněz ve výroku popsáním způsobem (bod B výroku I.),
 - (iii.) závažně a opětovně porušila své povinnosti stanovené notářským řádem, obchodním zákoníkem a dalšími zvláštními právními předpisy, předpisem Komory – kancelářským řádem a usnesením prezidia Komory, a to ustanovení § 52 notářského řádu ve spojení s ustanovením § 58 – 80g notářského řádu, § 71 notářského řádu ve spojení s § 98 a § 102 notářského řádu a § 18 a § 19 kancelářského řádu, § 90, § 91 a § 92 kancelářského řádu, § 11 odst. 4 a § 13 kancelářského řádu (vedle dalších v této části výroku popsanych pochybení) tím, že sepsala notářské zápisy, které neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti, čímž způsobila, že tyto listiny nemají povahu veřejné listiny a v případě, že zákon ukládá učinit určitý úkon ve formě notářského zápisu, pak způsobila neplatnost právního úkonu, a tím, že minimálně ve výroku označených případech notářských zápisů o právních úkonech dle § 62 a násl. notářského řádu uvedla chybnou formulaci „notářský zápis sepsaný přede mnou...“, ačkoliv tento notářský zápis je sepsován přímo notářkou (bod C výroku I.),
 - (iv.) závažně a opětovně porušila ustanovení § 52 notářského řádu ve spojení s ustanovením § 41 a násl. a přílohy č. 4 kancelářského řádu tím, že neprováděla uzavření každého ročníku v jednotlivých ověřovacích knihách po provedení posledního zápisu v daném roce a přidělovala více běžných čísel z ověřovací knihy, než byl počet ověřovaných listin (bod D výroku I.),
 - (v.) zakládala do spisu kopie občanských průkazů bez souhlasu účastníků v rozporu s § 2 odst. 6 zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů (bod E výroku I.), a
 - (vi.) nedostatečně řídila a kontrolovala činnost notářského kandidáta Mgr. O. D., který jejím jménem jako její trvalý zástupce sepsával notářské listiny (bod F výroku I.).
3. Výrokem II. Prvostupňového rozhodnutí bylo žalobkyni uloženo kárné opatření podle § 48 odst. 3 písm. b) notářského řádu, a to pokuta ve výši 250 000 Kč.
4. Výrokem III. Prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyně části obvinění zproštěna a výrokem IV. jí byla uložena povinnost nahradit náklady kárného řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

5. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 13. 1. 2016, odvolací kárný senát změnil Prvostupňové rozhodnutí toliko ve výroku II. co do způsobu úhrady uložené pokuty; ve zbytku Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

6. Odvolací kárný senát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh kárného řízení, závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a obsah odvolání, kterým žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí brojila.
7. Konstatoval, že se odvolání žalobkyně týkalo jen zlomku vytýkaných pochybení, na jejichž základě kárný senát rozhodl o tom, že se žalobkyně kárného provinění dopustila. Žalobkyni však lze podle odvolacího kárného senátu přisvědčit, že důvodem jejího postihu nemůže být přehnané lpění na formalismu, který nemá vliv na podstatu jí poskytnuté služby nebo úkonu. V tomto směru měl odvolací kárný senát za to, že *„by skutečně samo o sobě nemělo být důvodem kárného postihu např. to, že v notářských zápisech kárně obviněná používala formulaci „sepsaný...přede mnou“, když je zcela nepochybné, že notářský zápis sepsala“*. Doplnil, že *„stejně tak v mnoha případech vytýkané nedbalé vedení rejstříků N-NZ by samo o sobě nemělo být důvodem kárného postihu“*. Současně uvedl, že za pochybení v sepsání notářských zápisů *„by ale měl být kárný postih jen v těch případech, kdy se jedná o pochybení závažná, která způsobila účastníkům nějaké negativní důsledky. To v žádném z kontrolovaných případů prokázáno nebylo“*.
8. V tomto směru dále odvolací kárný senát částečně přisvědčil námitkám žalobkyně zpochybňujícím závěr kárného senátu, podle něhož porušila své povinnosti stanovené obchodním zákoníkem tím, že notářské zápisy neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti a pro nedostatek formy mohly způsobit neplatnost právních jednání v nich obsažených. Uvedl, že *„takto striktní závěr může přijmout jen soud, který naopak...tyto notářské zápisy akceptoval“*. I v tomto případě podle odvolacího kárného senátu *„nebyl prokázán žádný negativní důsledek vytýkaných pochybení vůči účastníkům“,* přičemž *„podstatné je v této souvislosti i to, že obchodní zákoník v době jeho platnosti žádné přímé povinnosti notářům neukládal“*.
9. Odvolací kárný senát dále uvedl, že *„za nepřiliš závažné pochybení...považuje ve výroku napadeného rozhodnutí vytýkané zakládání kopií občanských průkazů účastníků do spisu bez jejich souhlasu...“* s tím, že *„vytýkaná nedostatečná kontrola kárně obviněné je na místě, ovšem tento problém je spíše problémem kontroly celého úřadu, kterou kárně obviněná zcela evidentně zanedbávala“*.
10. Odvolací kárný senát zdůraznil, že *„i přes skutečnost, že pochybení kárně obviněné nezpůsobilo účastníkům prokazatelně negativní důsledky a ani ze strany soudů či jiných institucí nebyly zaznamenány žádné negativní ohlasy, kárně obviněnou bylo třeba postihnout z toho důvodu, že její mnohá pochybení nelze označit za pouhou nepozornost nebo omluvitelnou nedbalost, ale jedná se o pochybení zcela zásadně narušující důvěru v tom, že kárně obviněná řádně a zodpovědně vykonává svěřený notářský úřad“*. Odvolací kárný senát podotknul, že *„ke škodě přesvědčivosti napadeného rozhodnutí se kárný senát věnoval se stejnou intenzitou všem pochybením uvedeným v kárné žalobě a málo rozlišil, která pochybení považuje za zásadní“*. V tomto směru doplnil, že *„s ohledem na to, že notář sepisuje veřejné listiny a důvěra veřejnosti v jejich vyhotovování v souladu se zákonem nesmí být zpochybněna, je například neomluvitelnou skutečností, že kárně obviněná měla pod jedním pořadovým číslem rejstříku NZ 32/2010 sepsané dva notářské zápisy“,* přičemž *„v této věci je přílohou notářského*

zápisu vyhotoveného dne 1. 2. 2010 ověřená kopie listiny, která byla vyhotovena až dne 2. 2. 2010 (totéž u NZ 110/2010 – sepsán 21. 3. 2010, přílohou ověřená kopie listiny vyhotovená 22. 3. 2010). Odvolací kárný senát dále poukázal na další tři případy duplicitních notářských zápisů pod jedním rejstříkovým číslem s tím, že tato pochybení lze přičíst k tíži žalobkyně, i když zápisy sepsal její zástupce, neboť za chod a kontrolu notářského úřadu plně odpovídá. Odvolací kárný senát doplnil, že „totéž platí například o situaci, kdy pod přiděleným číslem NZ 83/2010 není sepsán žádný notářský zápis“.*

11. Odvolací kárný senát v návaznosti na uvedené na str. 6 a 7 Napadeného rozhodnutí shrnul další pochybení týkající se duplicit a naopak nepřidělených čísel v rejstříku notářských zápisů v roce 2010 a 2011. Rovněž poukázal na nesrovnalosti týkající se notářského zápisu s datem sepsání 31. 8. 2010 a notářského zápisu pod č. NZ 430/2015 (pozn. soudu – patrně měl na mysli č. NZ 430/2011). Doplnil přitom, že „*pomýjí, že i v rejstříku N byla čísla přidělována duplicitně, neboť se nejedná o obecné narušení důvěry ve veřejnou listinu*“.
12. Dále odvolací kárný senát konstatoval, že „*celé řady pochybení se kárně obviněná dopustila ve věcech úschov*“, přičemž označil 9 spisů rejstříkové řady N s tím, že „*v posouzení těchto pochybení se odvolací senát shoduje s kárným senátem, zvlášť závažným je nejasné nakládání s úroky z uložených peněz*“.
13. Odvolací kárný senát dále poukázal na závažná pochybení, kterých se žalobkyně podle jeho přesvědčení dopustila v souvislosti s vyhotovením notářských zápisů pod č. NZ/80/2010, č. NZ 1/2010, nebo č. NZ 617/2010.
14. V návaznosti na uvedené pak odvolací kárný senát uzavřel, že „*výčtem těchto nejzásadnějších provinění kárně obviněné uvedených shora v tomto rozhodnutí nechce dojít k závěru, že ostatní kárným senátem vytýkaná pochybení nejsou závažná. Chce tím vyjádřit jen to, že tato závažná porušení předpisů narušující obecně důvěru v činnost notářky – antedatování notářských listin, neprovádění kontrol úřadu, případně nevyvození závěrů z nich, nedodržení formálních náležitostí notářských listin, nesprávné nakládání s úschovami, samy o sobě stačí pro závěr, že se kárně obviněná dopustila kárného provinění. V žádném případě je nelze bagatelizovat v tom smyslu, že se jedná o „přepjatý formalismus“, pokud jsou vytýkána*“.
15. K úvahám o výši sankce pak odvolací kárný senát s poukazem na § 48 notářského řádu a § 20 předpisu Notářské komory České republiky č. NK02/2009, Kárného řádu Notářské komory České republiky, uveřejněného pod č. 1/2009 Notářské komory (dále jen „**kárný řád**“), konstatoval, že „*rozhodování o přiměřenosti tohoto kárného opatření je obtížné s ohledem na to, že pro toto rozhodnutí nejsou známy příjmové poměry kárně obviněné. Lze však usuzovat z počtu jí sepsaných notářských zápisů a nápadu dědických věcí v souvislosti s tarifními odměnami za tyto úkony, že stanovená částka pro ni bude dostatečně motivační a přitom přiměřená míře jejího provinění a majetkovým poměrům*“.

III. Žaloba

16. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila celkem tři žalobní body.
17. Pod **prvním žalobním bodem** žalobkyně s poukazem na označenou rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva k čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod namítala, že v Napadeném rozhodnutí nebyla v souvislosti s uložením sankce zohledněna nepřiměřenost doby, po kterou s ní bylo vedeno kárné řízení. Namítala, že Napadené rozhodnutí jí bylo doručeno tři roky a pět dní poté, co bylo vydáno Prvostupňové rozhodnutí, a zdůrazňovala, že jí označená soudní praxe Ústavního

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

soudu a Nejvyššího soudu ukládá zohlednit průtahy v řízení alespoň při ukládání sankce. Odvolací kárný senát tak podle žalobkyně neučinil, když uložil stejný druh i stejnou výši sankce jako kárný senát.

18. Pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně namítla, že odvolací kárný senát rozhodl o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, aniž by ve věci nařídil jednání. Takový postup však odvolacímu kárnému senátu stavovský předpis podle žalobkyně nedovoloval. Žalobkyně přitom povinnost nařídít jednání v odvolacím řízení dovozovala z § 21 kárného řádu, podle něhož se na odvolací kárné řízení přiměřeně použijí ustanovení části šesté (§ 12 – 20) tohoto řádu, upravující prvostupňové kárné řízení. Žalobkyně zdůrazňovala, že pokud kárný senát nerozhodne o zastavení nebo přerušení kárného řízení, je podle § 12 odst. 1 kárného řádu povinen nařídít jednání.
19. Nadto samotný notářský řád stanoví podle žalobkyně v § 49b odst. 1, v jakých případech může kárný senát rozhodnout bez ústního jednání, přičemž rozhodování o vině a sankci mezi nimi podle žalobkyně uveden není.
20. Žalobkyně dále v této souvislosti poukazovala na to, že podle § 23 odst. 1 a 3 kárného řádu může odvolací kárný senát rozhodnout i bez jednání výhradně o odmítnutí odvolání. Stejně tak může dle žalobkyně rozhodnout podle § 25 odst. 3 kárného řádu bez jednání o zastavení odvolacího řízení. V jiných případech však podle žalobkyně kárný řád rozhodování bez nařízení jednání nepřipouští.
21. Konečně pod **třetím žalobním bodem** žalobkyně namítala, že pod písm. C výroku I. Prvostupňového rozhodnutí byla uznána vinnou porušením zcela nespecifikovaných ustanovení obchodního zákoníku a dalších nespecifikovaných právních předpisů tím, že sepsala notářské zápisy, které neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti, čímž způsobila, že tyto listiny nemají povahu notářského zápisu a v případě, kdy zákon ukládá učinit určitý úkon v této formě, pak způsobila neplatnost takového úkonu. Žalobkyně namítala, že Prvostupňové rozhodnutí je v tomto směru zcela neurčité, přičemž současně poukázala na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, podle které nelze neplatnost usnesení valné hromady přezkoumávat v jiném, než rejstříkovém řízení a řízení o neplatnosti usnesení valné hromady. Žalobkyně namítala, že byla uznána vinnou porušením zcela nespecifikovaných porušení zákona, přičemž odvolací kárný senát toto odvoláním vytýkané pochybení nenapravil, ale naopak aproboval a prohloubil.

IV. Vyjádření žalované

22. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 7. 2016 k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** podotkla, že veškeré funkce v rámci notářské samosprávy jsou jejími členy vykonávány dobrovolně, bez nároku na odměnu a nad rámec profesních povinností. Odmítla přitom, že byla povinna zmírnit sankci s ohledem na délku řízení.
23. K námitkám uplatněným pod **druhým žalobním bodem** žalovaná konstatovala, že ustanovení o vedení prvostupňového kárného řízení se dle § 21 kárného řádu použijí přiměřeně, nikoli obdobně. Z následujících ustanovení kárného řádu, která upravují rozhodování odvolacího kárného senátu, rovněž podle žalované nelze povinnost nařídít ústní jednání. Ustanovení § 23 a § 25 kárného řádu podle žalované nevylučují, aby odvolací kárný senát podle konkrétní věci rozhodl, že rozhodne bez nařízení jednání.

24. Konečně k námitkám vzneseným pod **třetím žalobním bodem** žalovaná konstatovala, že „v Prvostupňovém rozhodnutí je však uvedeno množství porušení zákona, vnitřních předpisů a usnesení Komory kárně obviněnou, kterým však kárně obviněná konkrétně neopouje“.

V. Replika žalobce

25. Žalobkyně v replice v reakci na vyjádření žalované setrvala na své žalobní argumentaci.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalované byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Žalobkyně přitom nenavrhl provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovanou, a které by bylo třeba provést při jednání.
27. Městský soud v Praze úvodem předesílá, že správní soudy v minulosti dovodily, že pokud žalovaná coby veřejnoprávní korporace profesního typu rozhoduje v kárném řízení, je její rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví. V tomto směru lze poukázat na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 5. 2005, čj. 1 As 21/2004 - 38, publ. pod č. 688/2005 Sb. NSS, podle nichž „profesní komory – a mezi nimi i Notářská komora České republiky – jsou právníckými osobami, jimž zákon svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právníckých osob, a jsou tedy správními orgány ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutí komor o veřejných subjektivních právech a povinnostech jejich členů proto přezkoumávají soudy ve správním soudnictví v řízení o žalobách podle § 65 a násl. s. ř. s.“.
28. Městský soud v Praze v souvislosti s námitkami vznesenými žalobkyní pod **třetím okruhem žalobních bodů** zjistil, že Napadené rozhodnutí je z dále popsanych důvodů zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, přičemž k této vadě musel v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu přihlídnout i nad rámec žalobkyní výslovně uplatněných žalobních bodů.
29. Nejvyšší správní soud v tomto směru v minulosti opakovaně judikoval, že u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. musí správní soud k těmto nedostatkům přihlídnout z úřední povinnosti přesto, že žalobce takové vady žalobou napadeného rozhodnutí ve své žalobě explicitně neoznačí. Soud v tomto směru poukazuje především na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, podle nichž „ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání - z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední - tj. bez návrhu - pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek“.
30. Žalobkyně v rámci třetího okruhu žalobních bodů namítala, že pod písm. C výroku I. Prvostupňového rozhodnutí byla uznána vinnou porušením zcela nespecifikovaných

ustanovení obchodního zákoníku a dalších nespecifikovaných právních předpisů tím, že sepsala notářské zápisy, které neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti, čímž způsobila, že tyto listiny nemají povahu notářského zápisu, přičemž v případě, kdy zákon ukládá učinit určitý úkon v této formě, pak způsobila neplatnost takového úkonu. Měla za to, že Prvostupňové rozhodnutí je v tomto směru zcela neurčité, přičemž současně poukázala na rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, podle které nelze neplatnost usnesení valné hromady přezkoumávat v jiném, než rejstříkovém řízení a řízení o neplatnosti usnesení valné hromady. Žalobkyně rovněž v této části žaloby namítala, že byla uznána vinnou porušením zcela nespecifikovaných porušení zákona, přičemž odvolací kárný senát toto odvoláním vytýkané pochybení podle jejího přesvědčení nenapravil, ale naopak aproboval a prohloubil.

31. Soud v souvislosti s uvedenými námitkami nepřehlédl, že žalobkyně obdobné námitky uplatňovala již v části I. podaného odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. V části II. podaného odvolání pak rovněž brojila proti závěru o kárném provinění vysloveném rovněž pod bodem C výroku I. Prvostupňového rozhodnutí spočívajícím v tom, že nejméně v případech notářských zápisů o právních úkonech označených ve výroku uvedla formulaci „notářský zápis sepsaný přede mnou...“, ačkoliv tento notářský zápis je sepsován přímo notářkou, přičemž závěry kárného senátu považovala za nepřipustný formalismus odporující označené rozhodovací praxi Ústavního soudu. Ze shodných důvodů pak v odvolání brojila i proti závěru vyslovenému pod bodem B. výroku I. Prvostupňového rozhodnutí v souvislosti se zjištěními kárného senátu o chybějících údajích ověření totožnosti složitele a příjemce. V části III. podaného odvolání pak žalobkyně vznášela i další námitky poukazující na nepřezkoumatelnost Prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů.
32. Odvolací kárný senát v reakci na uvedené odvolací námitky na str. 5 odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl celou řadu závěrů, kterými část meritorních závěrů o vině vyslovených Prvostupňovým rozhodnutím relativizoval a popřel, přestože výrokem Napadeného rozhodnutí Prvostupňové rozhodnutí co do posouzení kárných provinění žalobkyně potvrdil.
33. Jak bylo popsáno výše v části II. tohoto rozsudku, odvolací kárný senát na str. 5 odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve podotknul, že se odvolání žalobkyně týkalo jen zlomku vytýkaných pochybení, na jejichž základě kárný senát rozhodl o tom, že se žalobkyně kárného provinění dopustila. Současně žalobkyni přisvědčil, že důvodem jejího postihu nemůže být přehnané lpění na formalismu, který nemá vliv na podstatu jí poskytnuté služby nebo úkonu. V tomto směru odvolací kárný senát výslovně uzavřel, že
 - (i.) *„by skutečně samo o sobě nemělo být důvodem kárného postihu např. to, že v notářských zápisech kárně obviněná používala formulaci „sepsaný...přede mnou“, když je zcela nepochybné, že notářský zápis sepsala“;*
 - (ii.) *„stejně tak v mnoha případech vytýkané nedbalé vedení rejstříků N-NZ by samo o sobě nemělo být důvodem kárného postihu“;*
 - (iii.) *za pochybení v sepsání notářských zápisů „by ale měl být kárný postih jen v těch případech, kdy se jedná o pochybení závažná, která způsobila účastníkům nějaké negativní důsledky. To v žádném z kontrolovaných případů prokázáno nebylo“;*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

(iv.) je možné dát žalobkyni částečně za pravdu, že závěr kárného senátu, podle něhož porušila své povinnosti stanovené obchodním zákoníkem tím, že notářské zápisy neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti, a pro nedostatek formy mohly způsobit neplatnost právních jednání v nich obsažených, „*může přijmout jen soud, který naopak...tyto notářské zápisy akceptoval*“, s tím, že ani v tomto případě podle odvolacího kárného senátu „*nebyl prokázán žádný negativní důsledek vytykánych pochybení vůči účastníkům*“, přičemž „*podstatné je v této souvislosti i to, že obchodní zákoník v době jeho platnosti žádné přímé povinnosti notářům neukládal*“.

34. Z právě uvedených dílčích závěrů odvolacího kárného senátu vyslovených na str. 5 odůvodnění Napadeného rozhodnutí podle přesvědčení soudu plyne, že odvolací kárný senát minimálně některé ze závěrů o vině žalobkyně vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí neakceptoval a naopak přisvědčil shora rekapitulovaným odvolacím námitkám žalobkyně.
35. Podle stanoviska Městského soudu v Praze měl odvolací kárný senát postupovat tak, že pokud se s posouzením právní otázky spočívající ve vině žalobkyně všemi skutky popsány ve výroku Prvostupňového rozhodnutí neztotožnil, jak lze usuzovat z jeho výše reprodukováných dílčích závěrů, bylo jeho povinností odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí z části vyhovět a v odpovídajícím rozsahu Prvostupňové rozhodnutí změnit.
36. Odvolací kárný senát tak ale nepostupoval, a přestože v odůvodnění výše popsaným způsobem závěry o vině žalobkyně revidoval, ke změně Prvostupňového rozhodnutí nepřistoupil, jsa zřejmě veden myšlenkou, že ve zbývajících částech je protiprávní jednání žalobkyně vytykávané jí Prvostupňovým rozhodnutím natolik závažné, že uložení kárného opatření ve formě pokuty ve výši 250 000 Kč i tak obstojí.
37. Takový postup nelze podle Městského soudu v Praze připustit. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnými pro nesrozumitelnost jsou podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu mj. taková rozhodnutí správních orgánů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním (k nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost soud pro stručnost v podrobnostech odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74).
38. Městský soud v Praze s ohledem na shora popsané úvahy uzavírá, že odvolací kárný senát na str. 5 odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil úvahy, kterými evidentně zpochybnil přinejmenším závěry kárného senátu o vině žalobkyně vyslovené pod bodem C výroku I. Prvostupňového rozhodnutí a podle všeho i závěry o vině některými skutky specifikovanými pod bodem A výroku I. Prvostupňového rozhodnutí. Současně ale odvolací kárný senát Napadeným rozhodnutím Prvostupňové rozhodnutí ve výroku I. vůbec nezměnil, jakkoli by tak býval mohl učinit např. vypuštěním některé/některých jeho částí.
39. Za této situace je Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost spočívající v rozporu mezi jeho výrokem a odůvodněním. V důsledku právě uvedené vady totiž nelze z Napadeného rozhodnutí nade vší pochybnost seznat, jaká konkrétní jednání tedy žalovaná žalobkyni vytyká a jakými konkrétními skutky se podle žalované žalobkyně kárných provinění dopustila. Ve výsledku tak nelze z odůvodnění

Napadeného rozhodnutí zjistit, za jaká (všechna) jednání byla žalobkyně pravomocně postihnuta a v jakém rozsahu je dána překážka věci rozhodnuté.

40. Na uvedeném závěru přitom nemůže ničeho změnit skutečnost, že žalobkyně svými odvolacími námitkami mířila toliko do některých závěrů o vině vyslovených Prvostupňovým rozhodnutím. Pokud v reakci na odvolání mířící podle odvolacího kárného senátu do „zlomku pochybení“ některé odvoláním výslovně zpochybněné meritorní závěry kárného senátu zpochybnil a revidoval, nemohl odvolací kárný senát současně bez dalšího Prvostupňové rozhodnutí *en bloc* potvrdit jako zákonné a věcně správné.
41. V tomto ohledu soud poukazuje mj. na závěry, které k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud formuloval v rozsudku ze dne 7. 4. 2006, čj. 6 As 23/2005 - 66, podle nichž *„principy právní jistoty pak vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce“*.
42. Odvolací kárný senát tedy zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost spočívající v rozporu mezi výrokem a odůvodněním, pro kterou byl soud nucen Napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. Jakkoli žalobkyně své žalobní námitky takto výslovně neformulovala a některé z odvolacích námitek již v žalobě nezopakovala, nemohl soud od této vady Napadeného rozhodnutí v souladu s dříve uvedeným odhlédnout.
43. Obdobně pak soud nepřehlédl, že se odvolací kárný senát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vůbec nevypořádal s odvolací námitkou vznesenou žalobkyní v části III. odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, kde žalobkyně na str. 8 poukazovala na nepřezkoumatelnost Prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek jeho důvodů a namítala, že proces dokazování kárný senát zhodnotil na třech řádcích, přičemž nesdělil, jaké skutečnosti vzal za prokázané a proč, co podle něj z provedených důkazů plyne, zda jsou důkazy v souladu, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil a pod která ustanovení zákona je subsumoval a proč. Odvolací kárný senát se s takto uplatněnou odvolací námitkou nikterak nevypořádal, neučinil tak ani *implicite*. Zatížil tak Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro kterou rovněž nemohlo v rámci soudního přezkumu obstát (k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud pro stručnost v podrobnostech odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64). I v tomto rozsahu přitom musel soud k popsání vadě přihlídnout *ex officio* přesto, že žalobkyně na tuto vadu Napadeného rozhodnutí výslovně nepoukazovala.
44. Pro úplnost soud nad rámec nezbytného odůvodnění v tomto směru dodává, že se naopak nemohl věnovat případným vadám Prvostupňového rozhodnutí co do popisu skutku/skutků, kterými měla žalobkyně podle kárného senátu naplnit znaky skutkové podstaty kárných provinění, ani jiným případným vadám Napadeného rozhodnutí, neboť by tak mohl v tomto ohledu učinit toliko k námitkám žalobkyně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

45. Městský soud v Praze dále s ohledem na závěry ustálené rozhodovací praxe správních soudů zkoumal, zda při konstatování nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí může přistoupit k přezkoumání Napadeného rozhodnutí i optikou dalších žalobkyní vznesených námitek.
46. Nejvyšší správní soud totiž v tomto směru vychází ze závěru, že jakkoli je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezbavuje to krajský soud vedle konstatování takového nepřezkoumatelnosti též povinnosti vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje.
47. Jak přitom uvádí Nejvyšší správní soud, v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícera jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek, jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné (v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
48. Zdejší soud mohl s ohledem na popsaná východiska přistoupit k vypořádání relativně nezávislých žalobních námitek vznesených v rámci **druhého okruhu žalobních bodů**, kterými žalobkyně namítla, že odvolací kárný senát rozhodl o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, aniž by ve věci nařídil jednání.
49. Městský soud v Praze je nucen žalobkyni přisvědčit, že povinnost odvolacího kárného senátu nařídít k projednání odvolání proti rozhodnutí o kárném řízení ústní jednání plyne *a contrario* z ustanovení § 23 a § 25 kárného řádu, která výslovně předvídají možnost rozhodnutí o odvolání bez jednání výlučně pro případy, kdy je odvolání odmítáno, resp. kdy je rozhodováno o zastavení odvolacího řízení.
50. V tomto směru lze tedy se žalobkyní souhlasit potud, že odvolací kárný senát byl povinen k rozhodnutí o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí nařídít podle § 21 kárného řádu jednání, neboť požadavek přiměřeného použití ustanovení části šesté (§ 12 – 20) kárného řádu, upravující prvostupňové kárné řízení, je třeba i s ohledem na § 23 a 25 kárného řádu vyložit tak, že bylo ústní jednání v daném případě obligatorní.
51. Na druhé straně soud zdůrazňuje, že rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání za situace, kdy mělo být jednání podle norem upravujících postup správního orgánu v daném případě nařízeno, samo o sobě nevede k závěru o nezákonnosti meritorního rozhodnutí. V tomto směru soud poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud již v minulosti v oblasti správního trestání, kam je třeba v širším smyslu zařadit i postih disciplinárních deliktů orgány profesních komor, vyslovil, že ani vada spočívající ve skutečnosti, že v řízení nebylo provedeno ústní jednání, nemá vždy bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, čj. 7 As 331/2017 - 20, či ze dne 16. 3. 2005, čj. 3 As 46/2004 - 60).

52. Žalobkyně v nyní posuzované věci netvrdila, jakým konkrétním způsobem byla neprovedením ústního jednání v odvolacím řízení zkrácena na svých právech, a nebylo tak možno posoudit, nakolik mohla předmětná procesní vada případně vyústit v nezákonnost Napadeného rozhodnutí. Se zřetelem ke shora vysloveným závěrům o nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí však pro účely nyní posuzované otázky postačí, pokud soud žalované toto procesní pochybení vytkne s tím, že v dalším řízení by žalovaná měla k novému rozhodnutí o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí nařídit ústní jednání za předpokladu, že nebude dána výjimka předvídaná ustanoveními § 23 a § 25 kárného řádu.
53. Konečně soud ve vztahu k námitkám uplatněným v rámci **prvního okruhu žalobních bodů** podotýká, že se námitkami zpochybňujícími výši uložené pokuty nemohl s ohledem na shora vytknuté vady zabývat a nemohl tedy s ohledem na výše přijaté závěry meritorně posuzovat, zda a nakolik měla žalovaná v daném případě zohlednit dobu trvání řízení v rámci diskrece o výši sankce, neboť by to bylo za daného stavu předčasné.
54. Žalobkyni je nicméně třeba obecně přisvědčit, že řízení o kárném provinění notářky vedené žalovanou je třeba považovat za řízení o trestním obvinění podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud v tomto směru především poukazuje na závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 16/99 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 22, náleze č. 96), kterým Ústavní soud ke dni 31. 12. 2002 zrušil celou část pátou občanského soudního řádu, tedy v nálezu, který vedl k nové koncepci správního soudnictví. V tomto rozhodnutí Ústavní soud mj. výslovně konstatoval, že „*trestním obviněním*“ *ve smyslu čl. 6 odst. 1 jsou podle judikatury ESLP prakticky řízení o veškerých sankcích ukládaných správními úřady fyzickým osobám za přestupek nebo jiný správní delikt, jakož i o sankcích ukládaných v řízení disciplinárním nebo kárném (státním zaměstnancům, vojákům, policistům), resp. ukládaných v obdobných řízeních členům komor s nuceným členstvím. Soud pak musí být nadán pravomocí zvážet nejen zákonnost sankce, ale i její přiměřenost.*“
55. Se žalobkyní pak lze v obecné rovině rovněž souhlasit, že správní soudy ve své ustálené rozhodovací praxi v oblasti správního trestání opakovaně připustily, že hledisko nepřiměřené délky řízení může mít v situaci neodůvodněných průtahů vliv na diskreci o výši sankce, která je případně správním orgánem ukládána (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, čj. 6 As 68/2017 - 53, ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 As 200/2016 - 45, ze dne 15. 4. 2015, čj. 2 As 204/2014 - 71, ze dne 3. 9. 2015, čj. 3 As 212/2014 - 36, či ze dne 14. 5. 2014, čj. 1 As 148/2013 - 39). Z rozhodovací praxe správních soudů je přitom zjevné, že žalobce by měl v řízení před správním soudem zcela konkrétně tvrdit důvody, pro které má případně za to, že se doba od spáchání do potrestání stala natolik vážným excesem, který by měl být zhojen snížením sankce. Takovým důvodem přitom v obecné rovině mohou za určitých okolností být i neodůvodněné průtahy ve správním řízení.
56. Soud na tomto místě podotýká, že dobu trvání odvolacího řízení nelze v žádném případě obhajovat skutečnostmi, na které žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukazovala. Je totiž věcí žalované, aby své vnitřní poměry uspořádala tak, aby dostála své úloze

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozhodovat v postavení správního orgánu v přiměřených lhůtách o tak závažném zásahu do právní sféry svých členů, jakým je rozhodnutí o kárném provinění.

57. Na druhé straně platí, že žalobkyně v podané žalobě netvrdila ani neprokazovala, že by v průběhu řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí poukazovala na podle jejího přesvědčení neúměrnou dobu trvání odvolacího řízení či že by se snad dokonce procesně relevantním způsobem domáhala ochrany proti nečinnosti žalované. Soud si je vědom, že předpisy upravující kárné řízení neobsahují zvláštní ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí. I kdyby bylo proto postupováno podle základních zásad správního řízení, nelze odhlédnout od toho, že správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) sice stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí správními orgány, avšak tyto mají povahu lhůt pořádkových.
58. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná v dalším řízení zohlední závěry vyslovené výše v bodech 28 – 43 tohoto rozsudku a v novém rozhodnutí o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí odstraní shora popsané rozpory mezi výrokem a odůvodněním Napadeného rozhodnutí a vypořádá důsledně všechny námitky, které žalobkyně v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí uplatnila. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
59. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a sepis žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. července 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.